

Sag C-483/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

29. september 2020

Forelæggende ret:

Conseil d'État (Belgien)

Afgørelse af:

30. juni 2020

Appellant:

XXXX

Appelinstævnt:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, AFDELINGEN FOR FORVALTNINGSRETTLIGE
SAGER**

[Udelades]

DOM

[Udelades]

Sagen:

XXXX,

mod:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**(generalkommissæren for flygtninge og statsløse
(Belgien))**

I. Stævningens genstand

Ved appelskrift indleveret den 21. maj 2019 har XXXX nedlagt påstand om ophævelse af den af Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) den 8. maj 2019 afsagte dom [udelades]. [Udelades]

II. Retsforhandlingerne for Conseil d'État

[Udelades]

[Udelades] **[org. s. 2]** [udelades]

[Udelades]

III. Faktiske omstændigheder af relevans for sagens behandling

Appellanten, som angiver at være syrisk statsborger, fik flygtningestatus i Østrig den 1. december 2015.

Han forlod Østrig i begyndelsen af 2016 for at blive ført sammen med sine døtre, herunder en mindreårig, som fik subsidiær beskyttelsesstatus i Belgien den 14. december 2016.

Den 14. juni 2018 indgav han en ansøgning om international beskyttelse i Belgien.

Den 11. februar 2019 afviste Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissær for flygtninge og statsløse, Belgien) appellantens ansøgning på grundlag af artikel 57/6, stk. 3, første afsnit, nr. 3, i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, etablering, ophold og udvisning. **[Org. s. 3]**

Den 8. maj 2019 [udelades] gav Conseil du contentieux des étrangers (domstol i udlændingeretlige sager, Belgien) ikke appellanten medhold i søgsmålet iværksat til prøvelse af denne afvisning. Det er til prøvelse af denne dom, at appellen er iværksat.

IV. Den relevante belgiske lovgivning

[Udelades] Artikel [udelades] 57/6, stk. 3, i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, etablering, ophold og udvisning [udelades] [udelades] fastsætter følgende:

[Udelades]

[Udelades] **[org. s. 4]**

[Udelades]

[Udelades] [org. s. 5]

Art. 57/6. Stk. 3. Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generalkommissær for flygtninge og statsløse) kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

[Udelades]

3) ansøgeren allerede er indrømmet international beskyttelse i en anden EU-medlemsstat

[Udelades]

V. *Det enkelte anbringende*

VI. *Parternes anbringender*

Appellanten har fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 1 i Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, sammenholdt med [org. s. 6] artikel 181-188 i håndbogen om procedurer og kriterier fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge, af artikel 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, af artikel 2, 20, 23 og 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, og af 18. betragtning hertil, af artikel 25, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse og af 33. betragtning hertil, af artikel 149 i [den belgiske] forfatning, artikel 39/2, 39/65 48/3, 48/4 og 57/6, stk. 3, i lov af 15. december 1980 om udlændinges indrejse, etablering, ophold og udvisning, af principperne om familiens enhed og barnets tarv samt princippet om retten til forsvar og kontradiktionsprincippet.

Appellanten har gjort gældende, at artikel 33, stk. 2, i ovennævnte direktiv 2013/32 og artikel 57/6, stk. 3, i ovennævnte lov af 15. december 1980 fastsætter en mulighed og ikke en forpligtelse, og at de skal fortolkes og anvendes under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder. Appellanten har fremhævet, at i den appellerede dom »udtales ikke, at princippet om familiens enhed ikke kan og/eller skal tages i betragtning i forbindelse med anvendelsen af lovens artikel 57/6, stk. 3: Dommen begrænser imidlertid anvendelsen af dette princip til en person uden beskyttelse«, men at »det er uforståeligt, hvorfor det ikke er nødvendigt at tage hensyn til barnets tarv«, idet »hvis princippet om familiens enhed kan tages i betragtning i forbindelse med anvendelsen af udlændingelovens artikel 57, stk. 3, er der intet til hinder for, at det samme ikke gælder for barnets tarv, idet de sikrede

rettigheder er af samme art og tæt forbundet med hinanden«. Der foreligger ifølge appellanten en selvmodsigelse i begrundelsen.

For så vidt angår begrundelsen om, at »de berørte personer ikke er uden indflydelse på asymmetrien med hensyn til deres situation«, har appellanten forklaret dels, at »det ikke fremgår af dommen, på hvilken måde dette udelukker overholdelsen af princippet om familiens enhed«, dels at dette spørgsmål hverken er blevet rejst af modparten eller i den til appellanten meddelte kendelse, og at appellanten derfor i strid med retten til forsvar ikke har kunnet udtale sig herom.

Appellanten har for så vidt angår barnets tarv henvist til artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 20, stk. 5, i direktiv 2011/95, artikel 25, stk. 6, i direktiv 2013/32 og artikel 3, 9 og 10 i [org. s 7] i konventionen om barnets rettigheder, og kritiseret, at det i dommen blev fastslået, »at der i princippet ikke skal tages hensyn til barnets tarv, allerede fordi det ikke fritager forælderen for at opfylde de betingelser, der regulerer proceduren for tildeling af international beskyttelse« uden at »tage hensyn til de særegne forhold, som af ansøgeren er blevet anført herom i sit søgsmål«.

Appellanten har endvidere anført, at princippet om familiens enhed »kræver, at en person, der allerede nyder beskyttelse i et andet land end der, hvor hans mindreårige barn har opnået beskyttelse, skal beskyttes netop for at muliggøre respekten for familieenheden«. Appellanten har henvist til chartrets artikel 18, håndbogen om procedurer og kriterier fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge vedrørende fortolkningen af artikel 1 i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling og artikel 23 i direktiv 2011/95, og har anført, at »I modsætning til hvad der fremgår af dommen, er en anerkendelse af beskyttelse af ansøgeren påkrævet under iagttagelse af barnets tarv og familieenheden, bl.a. med henblik på, at vedkommende kan være omfattet af de fordele, der er omhandlet i direktivets artikel 24-35«. Appellanten har gjort gældende, at »tildeling af beskyttelse til ansøgeren ikke savner enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse, eftersom ansøgeren er blevet anerkendt som flygtning i en anden medlemsstat. Idet han ikke har opholdsret i Belgien, hvor han bor sammen med sin mindreårige datter, der er anerkendt som flygtning, og som han har forældremyndighed over, er indrømmelse af beskyttelse i dette land ikke uden forbindelse med det rationale bag beskyttelse, der har ført til anerkendelse [af flygtningsstatus for] sin datter«.

Indstævnte har heroverfor anført, at håndbogen om procedurer og kriterier fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge fastslår princippet om familiens enhed; at dette princip indebærer, at hvis et familieoverhoved opfylder de i definitionen nævnte kriterier, tildeles hans familiemedlemmer normalt retlig status som flygtninge; at dette betyder, at familiemedlemmerne opnår denne status, ikke fordi de selv opfylder Genèvekonventionens betingelser, men fordi familieoverhovedet er blevet tildelt status som flygtning; derved indeholder princippet om familiens enhed en såkaldt »afledt« status; at dommerens ræsonnement om, at dette princip »hviler på et grundlæggende rationale om

beskyttelse og har til formål at udvide den internationale beskyttelse, som et familiemedlem har opnået, til at omfatte vedkommendes øvrige familiemedlemmer, der ikke har en sådan beskyttelse. Dette princip kan derfor ikke finde anvendelse, når alle de berørte aktører som i det foreliggende tilfælde allerede hver især har fået international beskyttelse, selv om denne beskyttelse er blevet indrømmet i forskellige lande« derfor er fuldstændig korrekt og sammenhængende; at princippet om familiens enhed ikke er fastslået i lov af 15. december 1980; at selv om direktiv 2011/95 fastslår princippet om familiens enhed, har direktivet imidlertid ikke til formål at sikre, at der tildeles en afledt [org. s. 8] ret, men at give familiemedlemmer til personen med international beskyttelse mulighed for at være omfattet af de i artikel 24 og 25 omhandlede fordele i overensstemmelse med de nationale procedurer; at artikel 23 i øvrigt omhandler familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, hvilke familiemedlemmer ikke opfylder de nødvendige betingelser for at opnå denne beskyttelse; at artikel 23 derfor heller ikke finder anvendelse i nærværende sag; at dette ræsonnement er blevet bekræftet af Den Europæiske Unions Domstol, der i dom af 4. oktober 2018 (Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, præmis 68), præciserede, »at der i direktiv 2011/95 ikke er fastsat en sådan udvidelse af flygtningestatusen eller den subsidiære beskyttelsesstatus til familiemedlemmer til den person, som er blevet tildelt denne status«. Det fremgår af dette direktivs artikel 23, at direktivet begrænser sig til at pålægge medlemsstaterne at udforme deres nationale lovgivning således, at de i direktivets artikel 2, litra (j)], omhandlede familiemedlemmer til en person med en sådan status har ret til at gøre krav på visse fordele, som bl.a. omfatter udstedelse af en opholdstilladelse, adgang til beskæftigelse eller adgang til uddannelse, og som har til formål at opretholde familiens enhed, såfremt de ikke individuelt opfylder betingelserne for tildeling af den samme status«; at når de betingelser, som er uløseligt forbundet med princippet om familiens enhed, ikke er opfyldt, kan princippet om barnets tarv ikke alene begrunde dens anvendelse; at når lovgiver har fastsat specifikke bestemmelser, der betinger tildeling af international beskyttelse, kan der ikke foretages en anvendelse af disse betingelser på vegne af princippet om barnets tarv alene; at det med hensyn til den i forbindelse med den verserende appelsag hævdede selvmodsigtelse i begrundelsen må konstateres, at denne selvmodsigtelse på ingen måde fremgår af den appellerede doms ordlyd; at dommeren meget tydeligt begrundede, hvorfor princippet om familiens enhed ikke finder anvendelse, og hvorfor barnets tarv ikke gør det muligt at anvende dette princip; at selv om dommeren rent faktisk ikke som sådan udelukker princippet i forbindelse med anvendelsen af artikel 57, stk. 3, forklarer dommeren meget klart, hvorfor princippet ikke kan finde anvendelse i den foreliggende sag, nemlig på grund af det forhold at medlemmerne af appellans familie allerede har fået international beskyttelsesstatus; at dommeren på ingen måde har fastslået, at princippet om familiens enhed ikke finder anvendelse, eftersom »de berørte personer ikke er uden indflydelse på asymmetrien med hensyn til deres situation«; at det i realiteten er den omstændighed, at familiemedlemmerne til appellanten allerede har fået international beskyttelse, som har ført dommeren til at fastslå som den gjorde; at det ikke drejer sig om et afgørende forhold, der burde have givet

anledning til genåbning af retsforhandlingerne; og at appellanten ikke har godtgjort, hvorledes retten til forsvar ikke er blevet overholdt.

Appellanten har i replikken tilføjet, at Højkommissariatet for Flygtninge i Vejledning om asylansøgninger som følge af kvindelig kønslemlæstelse fra maj 2009 har fremhævet, at »på samme måde som et barn kan opnå [org. s. 9] en afledt flygtningestatus, som dets forældre nyder, kan forældrene mutatis mutandis være omfattet af den flygtningestatus, der er tildelt deres barn«, og gjort gældende, at den omstændighed, at appellanten anerkendes som flygtning i en anden medlemsstat, »ikke er til hinder for dette princip, idet denne anerkendelse ikke tillader sagsøgeren at bo sammen med sit barn i den stat, hvor barnet har opnået beskyttelse«. Appellanten har fremhævet, at »Domstolen har fastslået, at automatisk anvendelse af en afledt flygtningestatus ved en national lovgivning ikke er i strid med direktivets ånd og Genèvekonventionen, men at en sådan praksis tværtimod forfølger det formål, der er fastsat i artikel 23 i direktiv 2011/95, nemlig »sikring af familiens enhed«, og har *modsætningsvis* udledt heraf, at »en principiel automatisk udelukkelse i den foreliggende sag af den nævnte status af faren til et barn, der er blevet anerkendt som flygtning, alene med den begrundelse, at den pågældende far har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, er i strid med det formål, der forfølges med direktivets artikel 23«.

Med henvisning til Domstolens dom af 6. december 2012 (O m.fl. (C-356/11 og C-357/11, EU:C:2012:776, præmis 81)), der pålægger »de kompetente nationale myndigheder, ved gennemførelsen af direktiv 2003/86 og behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring, at foretage en afbalanceret og rimelig bedømmelse af alle de involverede interesser, og herved navnlig at tillægge de berørte børns interesser vægt«, har appellanten anført, at »det samme ræsonnement bør gælde i forbindelse med en ansøgning om international beskyttelse«, og at »en sådan afbalanceret og rimelig vurdering fuldstændigt mangler« i nærværende sag.

V.2 Vurdering

Appellanten opnåede international beskyttelse i Østrig. Et af appellantens børn, der er mindreårigt, er omfattet af international beskyttelse i Belgien. Appellanten ønsker ligeledes at opnå international beskyttelse i Belgien og at bo dér med sit mindreårige barn.

Appellanten har nærmere bestemt anført, at artikel 33, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse giver medlemsstaterne mulighed for, men pålægger dem ikke at afvise at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, når en anden medlemsstat, som i det foreliggende tilfælde, har indrømmet international beskyttelse. Ifølge appellanten skal medlemsstaterne ved gennemførelsen af direktiv 2013/32/EU, navnlig artikel 33, stk. 2, sikre, at princippet om familiens

enhed og barnets tarv overholdes, og appellanten er af den opfattelse, at overholdelsen af disse principper under de **[org. s. 10]** de i hovedsagen foreliggende omstændigheder er til hinder for, at den belgiske stat kan gøre brug af dens mulighed for at afvise at realitetsbehandle vedkommendes ansøgning om international beskyttelse.

Appellanten har anmodet om, at Den Europæiske Unions Domstol forelægges en anmodning om præjudiciel afgørelse for nærmere bestemt at få oplyst, om flere af de af denne anførte bestemmelser i EU-retten under de i sagen omhandlede omstændigheder skal fortolkes således, at de er til hinder for, at den belgiske stat gør brug af muligheden for at afvise at realitetsbehandle appellansens ansøgning om international beskyttelse.

Eftersom Conseil d'État (appeldomstol i forvaltningsretlige sager, Belgien) træffer afgørelse i sidste instans, og det rejste spørgsmål er relevant for sagens udfald, bør det spørgsmål, som appellanten ønsker besvaret, forelægges Den Europæiske Unions Domstol.

På grundlag af disse præmisser

BESTEMMER CONSEIL D'ÉTAT (appeldomstol i forvaltningsretlige sager):

[Udelades]

I henhold til artikel 267, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forelægges Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er EU-retten, hovedsageligt artikel 18 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 2, 20, 23 og 31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse, og artikel 25, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, til hinder for, at en medlemsstat i henhold til bemyndigelsen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU afviser en ansøgning om international beskyttelse på grund af beskyttelse, som en anden medlemsstat allerede har tildelt, hvis den pågældende er far til et mindreårigt uledsaget barn, som har opnået beskyttelse i den første medlemsstat, den pågældende er den eneste forælder i kernefamilien, som er til stede ved barnets side, den pågældende bor sammen med barnet, og den nævnte medlemsstat har anerkendt, at den pågældende har forældremyndigheden over barnet? Kræver principperne om familiens enhed og barnets tarv derimod ikke, at denne forælder skal beskyttes af den stat, hvor barnet har opnået beskyttelse?«. **[Org. s. 11]**

[Udelades]

[Udelades] [Underskrifter]

ARBEJDS
DOKUMENT